

блъскаше ѝж. Лицето ѝ бѣше приблѣдняло и трепереше. А въ дѣлбочините на очите ѝ видѣ да ся исписваше буйството на женѣ непоколебимѣ, сега пръвъ пътъ надвита. Погледътъ ѝ стана страшенъ.... Но той си затвори очите, зајумѣ, стисна ѝж еще повече въ обятіята си и ся ввърли съ неїж въ развѣлненото езеро.... Студенъ вѣтръ прониза пастрѣхнѧлътъ му космы, и слѣдъ единѣ минутѣ потънѣ съ графиниѣтъ въ воджтъ... Тогазъ му ся стори че видѣ да излѣзвза изъ вѣлмѣтъ една голѣма отсѣчена рѣка и счу му ся гласъ който викаше: — Да живѣе Полща! Той си остана тѣй за нѣколко минути, еще и въ воджтъ, да ѩж стиска да сърдцето си, и осѣщаше ся нѣкакъ неясно честитѣ, и струваше му ся че завъртѣнъ съ неїж слѣзваше въ единѣ ямѣ безкрайно дѣлбокѣ, додѣто най послѣ не видѣ... не чу... вече нишо и нито можаше вече да мысли нѣщо....

Рибаритѣ които бѣха въ ладиѣтъ, като чуха бухваніето на падиѣлътъ въ воджтъ тѣла, и видѣха нѣщо да избѣкни ж изъ воджтъ, възвиха ладиѣтъ на та-